NY TID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 10. | ABONNEMENT 35 ØRE KVARTALET | 15. Maj 1907. | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 3. Aarg.

Kjæltring. Det er farligere at sige det end være det.

Jubilæum.

1872—1907.

Arbejderbevægelsen i Danmark er som bevidst Arbejderbevægelse kun 35 Aar gammel.

Vel har den Arbejdende Del af Befolkningen længe før — ja altid stillet Krav, men et Krav, hvorom der ingen Kamp staar, er kun Tegnet paa et taalende, lidende Samfundslag.

Saalænge en Arbejder føler sig glad ved et ,,naadigt" Smil fra sin Husbond, og arbejder for halv Betaling blot for at faa Lov til ,,at blive betragtet som hørende til Familien", saa længe er han kun et viljeløst Udbytningsobjekt for mer eller mindre kapitalstærke Kapitalister.

Arbejderbevægelse er der derfor først Tale om, naar Arbejderne skiller sig

Harald Brix.

ud fra Udbytterne og søger at tilkæmpe sig Livsgoderne for sig alene.

Dette skete i Begyndelsen af 70erne, og 5. Maj 1872 brød Kampen fuldt ud igennem.

Vi kan kun omtale det ganske kort.

Murerne strejkede. De forlangte bl. a. en Times kortere Arbejdsdag. Mestrenes Presse skrev, at ,,Samfundets Tarv krævede, at Svendene tabte". Arbejdernes Organ ,,Socialisten" svarede saa skarpt, som intet Organ herhjemme tidligere hverken havde vovet eller villet. Der blev indbudt til et Møde paa Nørre Fælled, hvor Arbejderne kunde drøfte deres Sag. Denne Indbydelse blev motiveret med en Artikkel med Overskriften ,,Maalet er fuldt". Vi skal gengive en Del af denne Artikkel:

,,Løgn og Bagtalelser i Bladene, ulovlig Fremfærd af Autoriteterne, Had og Forfølgelse fra Kapitalisternes Side det er den ,,Imødekommen", der er vist vore smaa og billige Fordringer af de idiotiske Magthavere. Denne Lejlighed burde gribes, sagde de, for ret at vise Arbejderne, hvor afhængig han er af Kapitalens Naade og Barmhjertighed, for at lade ham føle, hvor let det er for den lille herskende Klike paa

Louis Pio.

aldeles storborgerlig — lovlig Maade at sulte ham ihjel, hvis han ikke bøjer Nakken under Aaget, hvis han ikke kryber til Korset og beder om den Naade, at maatte slide som sædvanligt for at forøge Indholdet af Storborgernes velspækkede Pengepunge.

Og hvor ypperligt forstaar vore Modstandere ikke at enes, naar det gælder en saadan Sag'!

Ministre, Magistrat, Politidirektør. Grundejere og Pengeposemænd, alle har de faaet travlt med at sammensværge sig mod Folket; alle føler de, at nu gælder det at kvæle Frihedsspiren, ligegyldig om det skal ske ,,med eller uden Loven". Derfor løser Ministeriet Murmesteren, der har det kgl. Teater, fra hans Forpligtelser; derfor opkalder Crone hver Dag Mursvende, skønt de ikke har forset sig; derfor udsætter Magistraten Murerlærlingernes Prøver og har endog den Frihed, at ville røve Lavenes Penge og gøre Kjøbenhavns Haandværkere og Arbejdere umyndige; derfor overfalder Ligningskommissionen Mursvendene med Breve; derfor indkriver Grundejerne ubarmhjærtig Huslejen hos de Strikende; derfor skælder Friskolelærerne deres uskyldige Børn ud; derfor nægter Understøttelsesforeningerne at hjælpe de nødlidende blandt dem; derfor falder hele Pressen over den med Løgn og Skældsord, med Haan og Trusler".

Artiklen slutter med: "En Draabe til og det flyder over".

Denne Maade at hævde sin Ret paa blev af den regerende Klasse imødegaaet saa voldsomt, at Arbejderne opdagede, at de ikke havde noget godt at vente fra den Side.

Louis Pio, der var Redaktør af ,,Socialisten", Harald Brix, Udgiver af Bladet, og Poul Geleff, der sammen med Pio og Brix var averterede som Talere paa Fælleden, blev som bekendt fængslede Natten forud. Fælleden blev afspærret med Husarer, der med skarpe Vaaben skred ind mod alle dem, der trods Talernes Fængsling alligevel forsøgte at komme ind paa Fælleden.

De red ind over den ubevæbnede Arbejderskare, slog og anholdt i Flæng.

— — —

Ved en senere Højesteretsdom idømtes Pio til 5 Aars Forbedringshusarbejde; Brix og Geleff fik hver 3 Aar.

For Brix' Vedkommende var denne Straf den direkte Aarsag til Døden. Han er saaledes dræbt af den danske Regering, fordi han har været med til at udbrede Sandheden — Socialismen.

Regeringen begik i dens Dumhed den Fejl at slaa Mennesket ned, medens

Poul Geleff.

Aarsagen til en Klassehandling aldrig stammer fra et Menneske, men derimod fra en fælles Trang — et fælles Krav.

Det har ogsaa vist sig her. Den besiddende Klasse afslørede sig selv. Den danske Arbejder fik økonomisk Forstaaelse. Han organiserede sig, forlangte sig respekteret, og staar nu, efter at en Menneskealder er gaaet, med en Organisation, hvis Medlemsantal langt overstiger Datidens Forventning.

Og vi unge indenfor de forskellige Fag, og alle vi, som ser, at det var den økonomiske Forstaaelse, der var Drivfjedren, vi kan ikke finde nogen bedre Udladning af vore Interesser, end ved at virke for økonomisk Oplysning.

Mikkel Christensen.

Til den unge Proletar.

—o—

De gamle holder det for bedst,
som ikke byder Trods!
— De nye Tankers friske Blæst,
som hverken sparer Degn og Præst,
— den kommer kun fra os.
Vi, som er født bag Mure graa,
vi, Børn af Storstadsvrimlen,
vi lærte snart til Gavns at slaa
mod det, som ene peger paa
en algod Gud i Himlen.

For vi har lært, hvad mange nu
en Gang ej tænker paa,
at de, som slider, j e g og d u,
har fælles Maal og samme Hu,
og samme Slag at slaa!
Jmod hver Tanke, som er grøn
af Skimmel og af Ælde,
mod Sindet, som for Arbejdsløn
maa be' en ussel Tiggerbøn,
skal vore Kampe gælde.

Du Ungdom med den blege Kind, —
som ved Maskinens Staal
maa trælle Dage ud og ind,
agt paa, at Tanken i dit Sind
maa sætte store Maal.
Hold altid Ryggen rank og fri,
tig aldrig med dit Øje;
vær altid kæk og vaagen; thi
vor Kamp er endnu ej forbi
mod alt, som vil os bøje!

Og lér man dig saa haanlig ud,
og gi'r dig Skrydernavn,
saa husk, at le kan hver en Stud,
som har sin Bønnebog og Gud
— og alt sit Gods i Havn.
Men lér en Klassefælle frækt,
glem ej, hvor han det lærte,
og husk, han er af Trællens Slægt,
og lær ham, kaste af den Vægt,
som krøbler Sind og Hjærte.

Hans Laursen.

✠ ✠

Gasballonen!

Det var ude paa Dyrehavsbakken, jeg saa to Lommetyve „arbejde" paa en meget kuriøs Maade.

Den ene gik rundt i de forskellige Boder og købte Gasballoner; men lige saa snart, han havde købt én, gav han Slip paa den og lod den gaa til Vejrs; og medens de glade Skovgæster saa stod med Næsen i Vejret for at se efter Ballonen, gik den anden Lommetyv rundt og tømte Lommerne paa Folk.

Et meget snedigt Indfald af de to.

*

Jeg læste for nogen Tid siden, at Hans Majestæt Kongen af Petroleumstønden, John D. Rockefeller, havde skænket 150 Millioner Kroner til et „Opdragelsesfond", der skal komme de amerikanske Skolebørn til Gode.

Det er rørende, det er smukt, det er filantropisk, skriver Samfundsstøtternes linjebetalte Journalister.

Jeg kan desværre ikke faa det samme Indtryk af Hr. Rockefeller; men finder derimod megen Lighed mellem hans Gave og Lommetyvenes Gasballon paa Dyrehavsbakken.

Petroleumskongen mærkede vel nok, at Arbejderne mere og mere fik Øjnene op for den skandaløse Udbytning, og derfor maatte han søge at vende Næserne paa dem en anden Vej, og han sendte saa Ballonen (alias 150 Mill.) op.

Og medens Folk kigger efter Ballonen og ligger paa Maven af Beundring for Hr. Rockefellers Godgørenhed, tømmes Lommerne paa dem i en uhyggelig Grad.

*

Nu har vi jo overstaaet den saakaldte „Børnehjælpsdag" i København. Vi saa, hvorledes Bourgeoisiets Døtre fartede Byen rundt med deres Bøsser, for at samle Penge ind til de fattige Børn. Den Fløj af Prostitutionen, som gaar under Navn af Overklassens Fruer, har Uger igennem haft travlt med at ordne alt til denne store Dag. De fleste af vore Skuespillere og vor studerende Ungdom har ydet deres bedste, for at gøre Festen saa storslaaet som muligt.

Og hvorfor sættes saa hele dette store Apparat i Virksomhed? Hvorfor har hele dette Slæng af professionelle Dagdrivere fremtryllet denne Festrus, som Byen befandt sig i? Svaret ligger nær for.

Man vilde for en Stund søge at drage Proletariatets Opmærksomhed bort fra Klassekampen, som tilspidses mere og mere.

Medens Ballonen gaar til Vejrs, medens Rockefeller øser Penge ud, og medens Bøsserne rasler til „Fordel" for de fattige Børn, lægger Folk ikke Mærke til, at de lever i et Samfund, hvor det ene Menneske plyndrer det andet lige til Skjorten, og helst Skjorten med.

Andreas Fritzner.

✱

I Brydningen.

—o—

Thisted.

Det kan sikkert interessere vore Kammerater at høre lidt her oppe fra Thisted.

Jeg skal da kortelig meddele eder, at vor Bevægelse her stadig vinder større og større Fremgang; flere Kvinder har endog i den sidste Tid indmeldt sig. Vi tæller nu ca. 100 Medlemmer og venter endnu flere i den nærmeste Fremtid.

Vi har Grund til at være stolte af vor Bevægelse. „Det unge Højre" begyndte heroppe omtrent samtidig med os, og de havde straks et Medlemsantal paa ca. 70. De har arbejdet saa godt, at de nu ikke tæller een eneste Mand — d. v. s., der gaar jo endnu nogle *sørgelige Rester* omkring og drømmer om deres Storhed i fordums Dage.

Kammerater! „Det unge Højres" Fald viser, at Ungdommen heroppe er vaagen og vil fremad. — — — — —

Og vi heroppe — lad os altid være enige om at arbejde og agitere for vor Bevægelse, lad os altid sætte vor Sag i Forgrunden. Vort Blad, „Ny Tid", maa vi søge at skaffe et stort Abonnentantal. Vi skal vide at vække baade ældre og yngre Arbejdere her oppe, som endnu ikke har faaet Øjnene op for Betydningen af at slutte sig til os. Vi skal søge at faa hele Arbejderstanden baade her og i Oplandet vaagen til Kamp for vor Sag, derfor maa vi alle søge at faa saa stor Oplysning som mulig, saa at vi kan afholde Møde i Oplandet og vække Landarbejderungdommen, ligesom vi har vækket Byungdommen til Forstaaelse af deres Stilling i Samfundet.

Her i Byen vil der blive afholdt flere Møder, og der vil altid blive sørget for gode Foredragsholdere, men det maa ogsaa altid være en Kammerats Pligt at give Møde.

Og endnu engang, Kammerater, lad os alle gaa ud at agitere for vor Sag og skaffe Foreningen mange Medlemmer og „Ny Tid" flere Abonnenter.

Med kammeratlig Hilsen

Axel Jensen,
Thisted.

*

Ærlig — for en Gangs Skyld.

Tidligere har Patrioterne altid hævdet, at Militæret opretholdes „for Fædrelandets Skyld", for de „ydre Fjendes" Skyld. Ved Fredsmøderne, som i den senere Tid i tusindvis er afholdt i Evropa, har Parolen været en anden.

— „Konflikter mellem Nationerne kan lige saa godt afgøres ved Voldgiftsdomstole — lod det fra alle Sider — og Militærudgifterne maa kunne indskrænkes. Afskaffe selve Militæret g a a r dog ikke. Den indre Ro og Orden maa jo opretholdes." —

Altsaa — „Fredsvennerne" siger: „Lad os fjærne al Humbug i Hæren og ærligt bekende, hvad Hæren skal bruges til."

Det er ærligt, og det er ikke Ord alene. Det beviser den Kendsgerning, at samme Regering, som i 1907 idømte os 150 Dages „Vand og Brød" for antimilitaristisk Agitation, samme Regerings Medlemmer staar som Fredssagens Forkæmpere her i Landet. —

Tak for de sande Ord! — I glemmer blot, hvad I før har sagt.

*

Vent.

Forbundets Kasserer, *Emil Hansen*, har siddet anholdt 2 Dage, fordi han i Maj-Toget af Vanvare kom for nær til en Betjent, idet Politiet overfaldt vor Procession og røvede en Fane. Billede af Toget og et fuldstndigt Referat af Begivenhederne følger i næste Nr. af Bladet.

*

Godt begyndt.

Borgmesteren i Thisted har brudt Lovene for at faa Ram paa „S. U. F." der. Nærmere næste Nr. af Bladet.

*

Allevegne ens.

En af vore tyske Kammerater, Otto Suenson blev i Januar Maaned forbudt af det tyske Politi at være Medlem af Ungdomsbevægelsen (Frei Jugendorganisation). Otto Svensson er nemlig født af svenske Forældre. Disse har dog været bosiddende i Tyskland i de sidste 32 Aar, og selv har han aldrig været udenfor Tysklands Grænser. Men da *Politiet* fik Nys om, at vor Kammerat tilhørte Ungdomsbevægelsen, stævnede de ham og hans Fader og lod dem forstaa, at dersom han ikke udmeldte sig af Bevægelsen, vilde de blive udviste af Landet.

For at undgaa dette, maatte vor Kammerat underskrive følgende Erklæring:

Jeg, Drejerlærling Otto Svensson forpligter mig herved, saalænge jeg opholder mig i Tyskland, til ikke at tilhøre nogen Organisation, drive Politik eller nogen Agitation for „Foreningen for Lærlinge og unge Arbejdere af begge Køn".

Hvorlænge Politiet kan tillade sig sligt, turde dog være et Spørgsmaal. Ungdommen lader sig dog næppe kujonere ret længe.

✱ ✱

Religion.

—o—

Al den Tid, Mennesket har vandret om paa Jorden, har været en uafbrudt Kæde af Kampe, Kampe mod Naturens mægtige Kræfter.

Naar Menneskenes Børn i Tidernes Morgen hørte Bulder i Skyerne og saa Ildglimt paa Himlen, naar Stormen brølende fo'r over Landet og ubarmhjertigt jog gennem de primitive Klæder og utætte Hytter, naar Havet rejste sig i al sin Vælde og skyllede langt over Landet, naar Nattens Uhygge bredte sig i de store Skove, grebes de af Angst og søgte en Forklaring. Og som de til Hverdags saa, at intet Arbejde blev gjort uden ved levende Væseners Hjælp, saa man bag disse mægtige Fremtoninger styrende Skabninger, store Mennesker, Aander, men Aander, der var uvenlig stemt mod en, og som man ikke kunde magte; men ligesom i det almenmenneskelige søgte man at stemme disse Aander venligt mod sig ved at give dem Gaver, ofre til dem det bedste, man havde.

Men Naturen havde ogsaa et andet, et mildt Øje. Naar Solens lysende Vogn fra Øster kom kørende over Himmelbuen hen.

Moderne Velgørenhed.

Mandag. Tirsdag.

da veg alle Mørkets fjendtlige Magter, naar stort Bytte krydsede Jægerens Vej, eller Havet vrimlede af Fisk, da saa man en Aand, der sendte det ; men til disse venlige Magter maatte der ogsaa ofres.

Samtidig med disse Tanker eller vel rettere lidt senere kom en anden Tankerække ind i Verden, Rædslen for Døden ; men jo mere man beskæftigede sig med denne, fæstede sig Haabet, Tanken om, at det dog vist ikke var forbi, naar man laa kold og stiv ; men der maatte være et Liv efter dette. Hvilket Liv man efterhaanden fik forsynet med al mulig Tiltrækning.

Snart blev hele denne Gude- og Aandeverden imidlertid saa indviklet, at det ikke længere blev hver Mands Sag at tale med og forstaa det Sprog og derfor med større Kraft kunde bøje dem under deres Vilje Præsten var kommen ind i Verden.

Efterhaanden udviklede Menneskets Tanke sig mere og mere, og Spørgsmaalet rejste sig : Hvordan er alle disse Ting, hvordan vi selv, og hvordan er hele, hele Verden bleven til? Og der udviklede sig Tanken om en Alfader i Himmelens Skyer, der havde skabt alle Ting, og Præsterne tillagde denne Alfader mange Egenskaber, ja de fremmeligste iblandt dem havde endogsaa talt med ham og faaet Underretning om, hvorledes Menneskene hernede skulde færdes og leve ; Tanken om et altseende Faderøje, en straffende og belønnende Dommer, der tronede paa sit Højsæde midt i de salig Afdødes Bolig, var født.

Men da Samfærdselsmidlerne mellem de enkelte Mennesker var meget primitive, og uvejsomme, milebrede Udørkener, tætte, uigennemtrængelige, med mange sælsomme Fabeldyr beboede Skove, høje Bjærge og stormfulde Have skilte Folk fra Folk, blev de ,,Aabenbaringer", de forskellige Præster modtog, ikke altid enslydende, og naar disse,,Aabenbaringer" ved Overlevering fra Slægt til Slægt blev sammenstillede, dannede der sig forskellige Religionssystemer med hver sit Særpræg, alt efter det Folks Karakter og Levesæt, hvor det var opstaaet. Naar saa et Folk i Kamp for dèt daglige Brød blev drevet ud over sine gamle Enemærker, ind paa andre Folks Omraade, opstod Spørgsmaalet : Hvad er Sandhed, denne eller hin ,,Aabenbaring"? Paa denne Strid blev saa hele den religiøse Fanatisme sat ind, og Præsterne i samdrægtig Forening med Folkets Herskere fik endog stundom i utømmeligt Magtbegær og Havesyge opildnet Folket saaledes, at man drog ud paa mægtige Røvertog for Guds Riges Sag. Arabernes Tog rundt de tre Sider af Middelhavet for Islam, de Kristnes Korstog til det hellige Land, Valdemarernes Tog til Venden og Estland er blot et Par Eksempler. Ofte blev disse Tog ret slaaende Eksempler paa, hvorledes Ord og Gerning kan følges broderlig, som da Carl den Store ,,kristnede de ,,hedenske" Sakser, drev han dem, der ikke vilde lade sig døbe, ud i Weserfloden. ,,Ikke ved Magt, ikke ved Styrke, men ved min Aand, siger den Herre Zebaot". Naar der saa ikke var flere at omvende udadtil, vendte man sig indad og begyndte at ransage Folks Hjærter og Nyrer, om de ikke for med Vranglære ; 'hi selv om det kunde være og vel ogsaa var Præsteskabet ligegyldigt, om disse forstokkede Mennesker, der aldeles ikke vilde lytte til de store, eneste Sandheder, fo'r ad Helvede til, naar blot de faa, men udvalgte, kunde drage til de evige Boliger, saa var det 'il visse ikke ligegyldigt, om disse Personer bredte sig saaledes, at Præsterne en skønne Dag fandt sig selv som Hyrder uden Faar. Og Kætterbaal flammede lystigt over Verden.

Kaster man nu et Blik paa denne Samling af Religioner, ser man dem altsaa hver især fordømme alle andre, det bliver alles Krig mod alle, og alle paaberaaber de sig, at de og de alene er Vejen og Sandheden ; og deres Gud er den eneste og sande Gud ; et løjerligt Væsen, der kan aabenbare sig paa saa mange Maader ; et løjerligt Væsen, der, til Trods for, at han er Kærlighed, har skabt sine Børn saaledes, at de altid vil modarbejde ham, hvorfor han bliver nødt til at sende den store Flok af sine elskede Børn til evig Fordømmelse og Pine. Tager man dernæst i Betragtning hele den Udvikling af Menneskenes Naturerkendelse, der er gaaet for sig, hvorledes man faktisk er naaet til at konstatere, at alt har udviklet sig gradvis, de højere Former af de lavere, til Rest er der saa Begyndelsen. ,,Der stopper I, I forstokkede", siger de religiøse, men vi peger ud over Begyndelsen, paa Gud ; men hvem har skabt Gud, derom har aldrig nogen faaet Bud ; lad os vente med at sige, at han er til, til vi ved det.

Paa Grundlag af de her fremførte Paastande, tror jeg, man er saa temmelig paa den sikre Side, naar man siger : ,,Hvad er Religion? — Menneskeværk ; men sindrigt og genialt Menneskeværk; thi gennem utalte Slægter har de snedigste arbejdet paa dets Udvikling."

Men bør dette Menneskeværk, da det virkelig er genialt, da ikke skærmes og bevares mod Tilintetgørelse? Har den ikke gennem Tiderne udøvet mangen Stordaad, og var det f. Eks. ikke Religionens, Kirkens Tjenere, der gennem det meste af Middelalderen i alle de germanske Lande var den kulturbærende og kulturskabende Kraft?

Jo! dette er sikkert udenfor al Tvivl ; men Spørgsmaalet bliver da, om det var grundet paa, at de var Kirkens Tjenere eller af anden Aarsag, og det er da min Opfattelse, at Aarsagen var en hel anden, den nemlig, at Kirkefolket faktisk var en Nation i Nationen, idet de ikke føler sig som Danskere eller Tyskere og ikke anerkendte de respektive Regenter, men kun Paven i Rom, ,,som deres Herre". Dette i Forbindelse med de ret hyppigt fra Udlandet og Rom kommende Kirkefyrster og pavelige Legater og de endnu hyppigere Valfarter gjorde dem til et Led i et Samfund, hvis Hjærte slog i et Land, hvis hele Udvikling og Kultur var langt højere end den germanske Verdens.

Ligeledes er det ofte ført i Marken, at Kristendommens milde Lære, forkyndt af Ansgar, forandrede Nordboerne fra det raa Vikingefolk til et forholdsvis stille, hjemmesiddende Bondefolk ; men dette passer ved nærmere Eftersyn aldeles ikke. Thi det Folk, der levede i Norden, var i Virkeligheden underkastet saadanne Forhold, og deres hele Kultur var en saadan, at de slet ikke som Folk betragtet formaaede at antage den nye, milde Lære ; det var først, efter at Danskerne ved Samlivet med deres Stammefrænder Angel-Sakserne paa den anden Side Nordsøen under Svend Tveckæg, Harald og Knud den Stores Englandsvælde havde lært den ny Kultur at kende og omplantet den paa hjemlig Jord, at Danskerne — og væsentlig ved Paavirkning herfra efterhaanden de øvrige Nordboere — blev modnede saaledes, at de Tid efter anden kunde bøje sig for den hvide Krist.

Men, bliver der maaske saa sagt, har Religionen i Almindelighed og den kristne Lære i Særdeleshed da ikke haft en mægtig Indflydelse paa Slægtens hele moralske Vandel? Dette, at disse for de flestes Vedkommende udmærkede Leveregler gennem 2 Aartusinder er bleven indprentet i Slægt paa Slægt, maa da have løftet de aandelige Niveau meget i Europas Folk? Jeg tror, man kan besvare dette Spørgsmaal benægtende. Lad os tage et Par Eksempler.

Du skal ikke stjæle.

Du skal ikke ihjelslaa.

Men indtil den Dag, Samfundet naaede en saadan Udvikling, at Handels og Samfærdsels fredelige Forløb blev i alles Interesse, og Staten blev stærk nok til at hævde Landevejsfreden, blev det betragtet som en kristen og hæderlig Næringsvej at røve, plyndre og dræbe vejfarende Folk, ja mange Menneskealdre efter, at Frederik den Anden havde sat Lys for de Søfarende paa Skagen Læsø og Kullen, kunde Holberg sige om Anholdtboerne, at de var et kristent Folk, de ernærede sig redeligt af Vrag.

Ny Tids Annonceafdelings

Kontor & Ekspedition

Vesterfælledvej Nr. 54.

Ansvarsh. for Annonceafd. L. Jeppesen.

Skotøjsforretningen

Dybbølsgade 19,

anbefaler sig med **1ste Kl. Fodtøj.**

Reparationer udføres.

Valdemar Petersen.

A. B. C.

Køb Deres Cykle igennem

Arbejdernes Bicykle Club.

Cykler paa Afbetaling til under kontante Priser, **mrk. Hamlet Herre-Maskiner 115 Kr., Dame- 120 Kr.** Henvend Dem paa Clubbens Kontor, Blegdamsvej 26, St. o. G., hver Mandag Aften fra 8—10 eller hver Aften hos Kassereren, C. Bentzen, Husumgade 4, 2., fra 7—8, eller hos Formanden, Slotsgade 1, 3., fra 6½—7½ Aften, hvor Indmeldelser modtages og alle øvrige Oplysninger gives. Cykleudflugter hver Søndag.

Cykler! Cykler!

Vi anbefaler alle at købe Cykler ved Cyklekreditselskabet, der er oprettet af Arbejdere og anbefales i Fagforeningerne af Organisationernes Fagblade. 1ste Klasses Herre- og Damemaskiner til meget lave Priser paa Afbetaling. Ret til Restance under Arbejdsløshed og Sygdom. Selskabets Kontor er i Rømersgade 25 Stuen, aabent hver Aften 5—8. Lørdag til Kl. 10.

Tabt 1000 Kr.

har De i Løbet af nogle Aar, hvis De ikke kan indse hvor **fordelagtigt** det er at gøre sit Indkøb af **Kravetøj, Cravats, Seler** og **Hatte** samt **Underbeklædning**

i

„FLIPPEN“,

Istedgade 128.

Ærbødigst

K. HINTZ.

Mange Penge

Griffenfeldtsgade 29

sælger enestaaende solidt Fodtøj til en gros Priser.

Reparationer udføres solidt og billigt.

GUSTAV MAGNUSSEN.

A. C. Meyers

Haandværker- og Lykønskningstelegrammer. **Værnedamsvej 4 B.**

J. P. Jensens

Skotøjs Reparationsværksted,

Mysundegade 28.

(lige ved Istedgade).

Bestillinger modtages Reparationer udføres hurtigt solidt billigt.

Husk 28.

[5]

Skorpionen

anarkistisk Organ,

udkommer hver 14. Dag. Enkelte Nr. 5 Øre, halvaarlig 60 Øre. Betalingen bedes indsendt ved Bestillingen.

Ekspeditør: H. P. Hansen, Øhlenschlægersgade 67, Stuen, Sidebygn.

Borgerligt Bryllup

besørges billigst af

L. Jeppesen, Dybbølsgade 26, 2. S.

Træffes Hverdage Kl. 8—9 Fm. og 5—6 Eft.

Søndag Kl. 9—11 Fm.

„Ny Tid“

er det bedste Annonceorgan for hvem der vil gøre sig bekendt blandt unge.

Annoncer maa være indleveret d. 10. og 25. i hver Maaned for at komme i det først udkommende Nr.

Socialistisk Ungdomsforbunds Kontor

og

„Ny Tid“s Redaktion og Ekspedition

er flyttet til

Todesgade Nr. 16 A, St. København N.

Du skal ikke bedrive Hor!

I 2000 Aar har det under skiftende Former været nødvendigt at ofre utalte Kvinder til Skændsel og Fordærv, Drukkenskab og Elendighed i Utugtshuse, ja selv mangfoldige af denne saavel som den anden Verdens ypperste har som bekendt ikke kunnet lære detteBud, og selv i det allerkristeligste England, hvor slig Skændsel som Utugtshuse ikke taales, kan man næppe gaa en Gade lang uden at møde adskillige „up and down street walking girls“, Trækkere.

Og lad os endelig ikke tale om Krigens Moral.

Ny Retstilstande og Moralen i et Folk staar altid i nøje Forbindelse med de økonomiske Forhold og lader sig aldrig lede af Prædikanter.

Paa Grundlag af det her fremførte, mener jeg, man med nogen Ret kan sætte sig til Dommer i Spørgsmaalet: „Er Kristendommen tidssvarende, eller er Religion overhovedet tidssvarende?

Efter som Menneskeaanden trænger længere og længere frem mod Forstaaelse af Udviklingens store Lov, bliver disse Illusioner, Taagebilleder, opfundne i snedige Menneskehjerner, saa vaklende, at de næsten falder, og for flere og flere gaar det op, at de ikke kan forene nogen Religion med deres hele øvrige Livsanskuelse, men finder større, ja den eneste Sandhed i de Ord:

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om det saa gælder,
da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Og de søger at leve og dø, som de har levet, uden Tro paa nogen Gud, kun med Troen paa sig selv.

Men alle vi, der føler os som Soldater i Revolutionens sejrende Armé, maa føre an og faa flere og flere til at gaa med. Thi derved, at Kristendommen er saa nøje i Samklang med den bestaaende Samfundsorden, bliver den ved sin Lære om sagtmodig Venten paa det tilkommende et mægtigt Vaaben i Kapitalismens Haand, idet den ved behændig Udlægning af f. Eks. „Det er vanskeligere for en rig at komme i Himmerig end for en Kamel at komme gennem et Naaleøje“ (de 12 smaa Porte paa Jerusalem), ret kan faa rodfæIet Troen paa Armodens Velsignelser.

Men først og sidst maa vi personlig hver især være med til bryde med alt det gamle nedarvede. Jeg forstaar, det er haardt for mange at kaste den store Illusion over Bord at rense Himlen; thi det koster Brud med Fædre og Mødre, ofte med Slægt og Venner, man vil føle sig ene i Kampen, og mange vil vel bukke under. Det vil blive haardt for Ateistens Børn, megen Haan af uforstaaende Kammerater, ophidsede af fanatiske Lærerinder i Søn- og Hverdagsskoler, vil overgaa dem; men vore Børn kan vi vel *hjælpe*, naar vi løfter i Flok; thi da vi har saa mange gæve Partifæller i offentlige Hverv, var det vel rimeligt, at disse vragede og valgte de Lærere og Lærerinder, der bliver kommunalt ansatte. Og der kunde vel ogsaa rejses en Kamp i Lighed med den franske for at udrive Folkeskolen af Gejstlighedens Klør. Selv om det saaledes koster svære Kampe for hver især, og de fleste vel kun vil vinde Sejr med støvet og blodigt Tøj, med svære Saar og forrevne Faner, saa vil man føle, naar man har gjort sin Skyldighed mod sig selv og med Stolthed kan skue mod den tomme Himmel, hvor Sol og Stjerner gaar deres Gang og bekræfter den gamle Grækers Ord: „Alting flyder“. Dine Børn vil ære og agte dig, andre følge i dit Fodspor, og over mange saadanne stærke Sjæle som dig og dine Lige vil Vejen gaa fremad mod Maalet, da det frigjorte Folk vil juble: „Der er ingen Gud,“ og det sidste Alter sparkes omkuld, og man ser, som fordum, da de væltede Svantevit, Rotter og Mus fare ud.

Men da vil ogsaa Kapitalismen være sunken i sin Grav, og om paa den fri Jord under den herlige tomme Himmel, hvorfra intet straffende Øje spejder, vandrer, medens de spildte, umaadelige Kræfter, der før gik med til at prise ham, der ikke var, i en mægtig Velsignelse spredende Strøm vil vælde over Jorden, en herlig Slægt af fri Borgere og Borgerinder, der som fordum Athenienserne samles paa Torvet for at raadslaa om Folkets Tarv, medens jublende Skarer priser den herlige Natur, og Oldinge med oprejst Pande, men taarefyldt Blik, drager fra den frie, skønne Jord bort til det store Intet, den evige Hvile.

FR. VEDSØ

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Redaktion:
J. Back og *Mikkel Christensen* (sidstnævnte ansvarhavende).
Trykt hos C. Winther, Pustervig 6.